

[Hans Toft.]

tive folkeparti har stillet, og som følger retsplejerådets forslag, har været gældende i Sverige siden 1947, og at den eneste ændring, der skete pr. 1. januar 1971, var, at disse regler nu blev optaget i loven fremfor i en delgivningskundgørelse. Der blev ligeledes under førstebehandlingen givet udtryk for skepsis vedrørende de svenske erfaringer, men også her viser undersøgelser et særdeles positivt resultat, idet man i Göteborg på et enkelt halvår har kunnet anvende brevforkyndelse i ca. 53 pct. af tilfældene, og ca. 86 pct. af disse blev bekræftet af den, for hvem forkyndelsen var foretaget pr. brev. På baggrund af disse lovende resultater i Sverige har jeg svært ved at forstå, at vi ikke her i landet kan gennemføre den tilsvarende regel, som vort naboland har haft i 25 år, nemlig at lægge afgørende vægt på brevforkyndelsen. Hvorfor skulle danske borgere være mindre lovlydige end svenske borgere i denne forbindelse? Hvorfor skal de danske borgere ikke ligesom borgerne i vort naboland sikres den billigste, den enkleste forkyndelsesform og samtidig den forkyndelsesform, der giver den største sikkerhed for den enkelte borgers anonymitet? Hvorfor skal der ofres flere millioner kroner på honorarer og kørselsgodtgørelse til stævningsmænd, når opgaverne ifølge de svenske erfaringer i vid udstrækning kan klares gennem en ganske almindelig postbesørgelse til almindelig portotakst?

Ville det ikke være mest hensigtsmæssigt allerede nu at gennemføre den mest praktiske regel, som indebærer, at det ikke er nødvendigt, at der er en person til at tage imod en stævningsmand, når denne kommer på besøg, men at man i stedet overlader det til en normal postbesørgelse i alle tilfælde, hvor dette skønnes muligt? Dette ville for alvor indebære en rationalisering og forenkling af administrationen, samtidig med at det gøres billigere for den enkelte borger.

Endelig er der hensynet til anonymiteten. På en lang række områder går bestræbelserne i øjeblikket ud på at sikre, at den enkelte borgers personlige forhold ikke kommer til uønskede kredses kundskab. Forslaget om privatlivets fred, der behandles her i tinget i øjeblikket, er et eksempel herpå. Samtidig står vi nu her med et forslag til

ændringer i retsplejeloven, hvor der foreslås en udvidet adgang til at foretage forkyndelser på den pågældendes arbejdsplads, et forslag, der bevirker, at en stævningsmand, som på grund af tilfældigheder ikke har truffet den pågældende person hjemme, kan gå videre til den pågældendes arbejdskammerater og aflevere f. eks. en stævning til et retsmøde til disse. Selvfølgelig kan disse ikke stifte bekendtskab med indholdet af den pågældende meddelelse, men ingen er vel på den anden side i tvivl om, at en sådan situation meget nemt giver anledning til overdramatisering og rygtedannelse angående den pågældende — noget, som kunne været undgået, hvis man primært havde forsøgt at sende et ganske almindeligt brev til den pågældende med anmodning om at bekræfte modtagelsen.

Det forbauser mig, at justitsministerens parti, der i ord slår til lyd for en forbrugervenlig politik, ikke også i det praktiske lovgivningsarbejde vil vise vilje hertil, i dette tilfælde ved at sikre, at retsplejelovens meddelelsesmidler indrettes således, at der sikres den enkelte borger den størst mulige anonymitet. Bør man ikke sikre, at den person, der ved tilfældighedernes spil ikke er truffet hjemme, i det mindste får en chance for at returnere en bekræftelse fuldstændig anonymt gennem den sædvanlige postbesørgelse, før der åbnes mulighed for, at kollegerne på arbejdspladsen inddrages i disse private forhold?

Udvalgets flertal lægger, som den socialdemokratiske ordfører gav udtryk for, stor vægt på den forsøgsordning, ministeren vil iværksætte i enkelte retskredse med anvendelse af brev- og postforkyndelse i videst muligt omfang. Jeg ser ikke nogen værdi i en sådan undersøgelse. Vi har allerede i dag et materiale at bygge på, nemlig de meget positive svenske erfaringer. Skulle der være så stor forskel på danske og svenske forhold, at dette kan begrunde, at den afgørende forbedring nu skal trækkes i langdrag? I så fald vil jeg bede ministeren oplyse, hvad disse forskelligartede forhold nærmere indebærer.

Må jeg til sidst sige, at vi i denne sag står over for to hensyn: på den ene side et hensyn til visse myndigheders kritik af rådets forslag ud fra et effektivitetssynspunkt —